

Elof Westergaards prædiken 2. søndag i advent

Taler

Elof Westergaard
Biskop

Dato

8. december 2024

Omstændigheder

Prædikentekst

Esajas' Bog kapitel 11, vers 1-10
Paulus' Brev til Romerne kapitel 15, vers 4-7
Lukasevangeliet kapitel 21, vers 25-36

1 Esajas forkynder, at selv stubben skal skyde kviste

”Alt, hvad der tidligere er skrevet, er jo skrevet, for at vi skal lære af det, så vi med udholdenhed og med den trøst, som Skrifterne giver os, kan fastholde håbet”.

5

Det er apostlen Paulus, som skriver disse ord i sit brev til romerne. Epistlen til i dag 2.søndag i advent.

Er det ikke tankevækkende, hvordan både fortid, nutid og fremtid her hos

10 Paulus bliver knyttet sammen? Det skrevne, det, som andre har tænkt og skrevet, før os, er ikke bare fortid og en dødvægt i forhold til nuet. Nej, der er skrevet og givet os til trøst og håb. Det er skrevet for, at vi kan lære af det. Det er skrevet for at hjælpe os til at være udholdne, også når modet og glæden svinder.

15 Og ikke kun til at styrke os i nuet også i forhold til forventningen og håbet til i morgen og alle kommende dage.

20 Profeten Esajas – som skrev flere århundreder før Paulus – er med sine gamle ord netop sådan en budbringer af håb.

Esajas forkynder, at selv stubben skal skyde kviste. Han forkynder, at der skal komme en retfærdig hersker, og at der skal være et liv i hans rige, hvor ulven skal

25 bo sammen med lammet og koen og bjørnen bliver venner.

Det er et liv, så fjernt og langt fra verden på Paulus tid og så fjernt og langt fra den urolige verden også i dag; men det er vigtige ord at holde frem foran sit liv, fordi de som Guds ord er ord til trøst og håb; ord, som holder fast på, at Gud vil
30 det anderledes end det, vi gør, når vi lægger verden i ruiner og lever uden tanke på fremtidens generationer.

35 Jesus siger i dag i læsningen fra Lukas evangeliet: ”Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal aldrig forgå.” Det kan umiddelbart lyde vel overmodig og meget selvbevidst, vel også temmelig absurd (for hvad skal ordene uden en himmel og en jord), men hørt i lyset af Paulus så er det sandt, at Jesu ord er helt og aldeles centrale, fordi de bærer på håbet om Guds rige, på håbet om et
40 komme, som er andet end den horisont, som vi mennesker selv kan udstikke.

Paulus skriver i sit brev til romerne: ”Alt, hvad der tidligere er skrevet, er jo
45 skrevet, for at vi skal lære af det, så vi med udholdenhed og med den trøst, som Skrifterne giver os, kan fastholde håbet”. Det er som nævnt vigtige og god ord – og de ord får så Paulus til at forsætte med en formaning:

”Tag derfor imod hinanden, ligesom Kristus har taget imod jer til Guds ære”.

50

At tage ordet til sig er vigtigt, og trøstet og givet håbet, handler det så også om at leve ud dette ord.

Glædelig advent

55

Amen

60

Kilde
ribestift.dk

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags

2. søndag i advent, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/elif-westergaards-praediken-2-sondag-i-advent>

70

75

80

85

90

95

100